

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **11186** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от „Делта Турс 2002“ ЕООД [населено място], представлявано от управителя Й. Р. чрез адв. П. срещу решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-8579/09.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

С жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Застъпва се становище, че административният орган дължи възстановяване на внесената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта /ЗХ/ за поддържане на лиценза, след неговото предсрочно прекратяване – в случая в размер на 47 500 лв., като недължимо платена. Застъпва се становището, че прекратяването на лиценза е отрицателна предпоставка, при наличието на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това, дали е внесена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, т.е. липсва лиценз, който да се поддържа. Това от своя страна означава липса на основание за заплащане на таксата за периода след прекратяване на лиценза до крайната дата, посочена при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли съда да уважи същата по подробно изложените в нея съображения. Претендира присъждане на сторените разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Националната агенция за приходите се представлява от юрк. В., който оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки излага подробни доводи за неоснователността на жалбата, и

прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С Решение № 00030-8378/29.06.2018 г. на Държавната комисия по хазарта е издаден лиценз на „Делта Турс 2002“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място] за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 години в игрална зала с адрес в [населено място].

С Решение № 000030-2031/18.03.2025 г. изпълнителният директор на НАП на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ е прекратил издадения лиценз на „Делта Турс 2002“ ЕООД въз основа на подадено искане за неговото предсрочно прекратяване.

На 16.09.2025 г. предвид предсрочното прекратяване на лиценза дружеството жалбоподател подало искане до НАП за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 47 500 лв. / 38 месеца x 1250,00 лв./, от общо платената такса в размер на 66 250 лв., изчислена съгласно правилата на §22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. /за 53 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 29.06.2028 г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз/.

С обжалваното в настоящото производство решение № 000030-8579/09.10.2025 г. административният орган е оставил без уважение искането на търговеца за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 47 500 лв. Като мотиви било посочено, че спецификата на производствата се изразявала в това, че законът е предвидил тези такси да се декларират и съответно заплатят еднократно в срок до 28.02.2024 г. При декларирането задължените лица сами определят размера на дължимите от тях суми по формулата на ал. 3 на §22 от Закона за държавния бюджет за 2024 г. и при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ. Нормата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. изрично указва, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г. дължат таксата по чл. 30, ал.6 от ЗХ, изчислена по съответната формула. Сочат, че дружеството „Делта Турс 2002“ ЕООД е получило лиценз преди 01.01.2024 г. и дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по реда на § 22 от ПЗР на ЗДБ 2024г. Обстоятелството, че лицензът бил предсрочно прекратен, не било основание за отпадане на задължението. Последното обосновават с липса на нарочна разпоредба, както и с факта, че след като е заплатена необходимата държавна такса за поддържане на лиценза, то организаторът може да осъществява дейността за целия период. Позовават се и на нормата на чл. 30, ал. 2 от ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата се явява допустима, като подадена в срок и от страна, за която оспореният акт се явява неблагоприятен.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителния директор на НАП в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в писмена форма, като съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, в т. ч. фактически и правни основания за постановения отказ.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са повлияли на правото на защита на жалбоподателя. Административният орган, обаче, не е приложил правилно материалния закон, поради следните обстоятелства:

Не е спорно, че жалбоподателят „Делта Турс 2002“ ЕООД е организатор на хазартни игри с

игрални автомати, с издадено разрешение за това от преди месец януари 2024 г. за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място]. Не е спорно още, че същият е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. за 53 месеца в размер на 66 250 лв.. По искане на организатора е постановено решение, с което предсрочно е прекратен лиценза, влязло в сила на 03.04.2025 г.

Дружеството е входирано искане за възстановяване на сумата от 47 500 лева, равностойна на 38 месечни вноски по 1250 лева, считано от месец април 2025 г. до края на лиценза – 29.06.2028 г. По това искане е постановен оспореният отказ.

Заплащането на такса за лицензионна дейност, каквато е таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, е предвидено с оглед предоставяне на възможност на лицензианта да осъществява дейността, която е поставена под особен мониторинг от страна на държавата. Самата норма на чл. 30, ал. 6 от ЗХ гласи, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Не е спорно, че в случая е налице хипотезата с 10 – годишен лиценз за населено място с до 500 000 жители – [населено място], поради което таксата е 150 000 лева, като същата е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. – за 53 месечни вноски от 01.01.2024 г. до края на лицензионния период – 29.06.2028 г.

Считано обаче от датата на влизане в сила на решението за прекратяване на лиценза – 03.04.2025 г. заплатената такса за месеците до 29.06.2028 г. подлежи на възстановяване. Самият характер на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени, съгласно Закона за държавните такси, води до извод, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закон като лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Съдът не споделя изложеното в мотивите на оспорения акт, че след еднократното ѝ заплащане, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия период. Напротив, именно с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности, тази дейност е прекратена, като е ирелевантна причината за това. Прекратяването на дейността, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността, поради прекратяването на лиценза за същата. Следователно не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. За периода от тази дата до края на разрешенния период таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

Не е налице хипотезата на чл. 30, ал. 2 от Закона за хазарта, която изрично предписва невъзстановимост на таксите, тъй като същите са предвидени за разглеждане на документи по издаване и изменение на документи. Услугата „разглеждане“ е извършена и реализирана, поради което тези такси се дължат без оглед на резултата от това разглеждане, което води винаги до дължимостта им.

Настоящият случай не е такъв, тъй като таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта е предвидена за поддържане на лиценз, който е прекратен за периода, за който е поискано възстановяването ѝ.

По изложените съображения, съдът намира мотивите на органа за некореспондиращи на закона, което прави актът материално незаконосъобразен и подлежащ на отмяна, поради което и с оглед , че естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът следва да върне преписката на компетентния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски. В случая по делото са представени договор за правна защита и съдействие за адв. П., както и фактура за извършено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 4000 лева. Ответникът чрез процесуалния си представител е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, с оглед на това, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид и е обявено за решаване в рамките на едно съдебно заседание. В случая е приложима нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба 1/ 2004 г., според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. Съдът застъпва становището, че не е приложима ал. 1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в случая предмет на оспорване е административен акт, като целта е отмяната му при установяване на незаконосъобразност на акта, като съдът няма правомощие да разпорежи връщане на недължимо платената сума, а може единствено да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне със съответните указания.

Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. а именно 1000 лв. Общата сума която ответникът следва да заплати на жалбоподателя е 1050 лв, в т.ч. и държавна такса от 50 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение за отказ от възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-8579/09.10.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ИЗПРАЩА преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Делта Турс 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 1050 лева/ 536,86 евро, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: